

Nieuwsbrief 2008, reis van 9 april tot 14 mei.

De Sikkim Himalayan Academy bestaat inmiddels 5 jaar. Ongeveer 80 kinderen krijgen er onderwijs van wie er 47 in het hostel verblijven. Alles is gratis en dat moet ook want onze kinderen komen uit de allerarmste gezinnen. Velen zijn wees of halfwees. Een van de criteria voor armoede is het wel of niet hebben van een stukje grond om je eigen voedsel te kunnen verbouwen. Vaak komen de nieuwe kinderen dermate uitgehongerd aan dat ze in het begin afgeremd moeten worden bij het eten om niet ziek te worden. Ook de dorpskinderen eten op school. Het idee was ooit dat ze hun lunch van huis mee zouden nemen maar in de praktijk bleek vaak dat de meesten niets bij zich hadden en hongerige kinderen leren niet goed.

Voor de duidelijkheid: onderwijs in India is in principe gratis maar je moet wel een uniform voor ze kunnen kopen en als je ze stenen laat vergruizelen aan de kant van de weg brengen ze minstens 50 cent per dag op. Daarnaast zijn klassen op de government scholen van 80 of 100 kinderen geen uitzondering en krijgen ze pas engels vanaf klas 6, als de meeste kinderen alweer vertrokken zijn.

Het verhaal gaat dat de vader van Nedup (nu op Dr Grahams, verderop in verhaal) wel 2^e hands uniformen voor zijn kinderen bij elkaar had weten te scharrelen maar net geneoog geld om 1 potlood te kopen. Dat werd toen in vieren gezaagd.

**Stichting Kinderen van Sikkim
Rekeningnummer: 9227356**

De Reis

Bedoeling was op 10 april aan te komen maar mijn reis eindigt die dag in Siliguri omdat alle wegen naar het noorden geblokkeerd zijn door demonstraties. Sikkim en Darjeeling zijn onbereikbaar. Het draait om land en overheden die het geld niet gebruiken waarvoor het is bestemd en eigenlijk over rijk en arm zoals overal in de wereld.

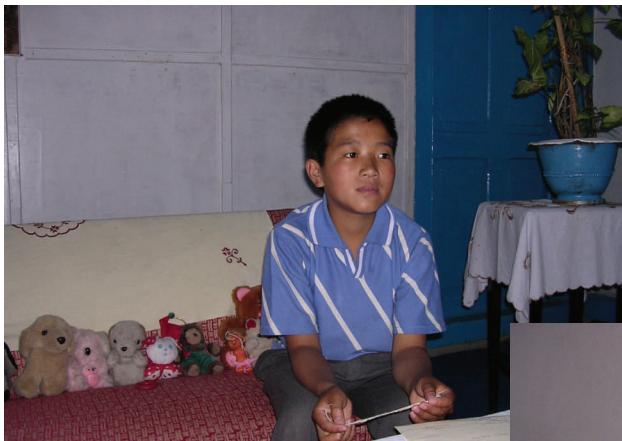
Het schijnt niet langer dan 24 uur te duren en inderdaad kan ik de volgende dag verder. Als ik het pad van de school oploop komen de kinderen en hun "hello miss" me al tegemoet. Gelukkig weet ik bijna alle namen nog, behalve de nieuwelingen.

Er zijn 3 vrijwilligers, Claudia en Phil, een Amerikaans echtpaar en Sandy, een Engelse bezigheidstherapeute. Phil is een gepensioneerde professor en Claudia heeft jonge kinderen lesgegeven.

Ook Hedwig is aanwezig, 1 van onze oprichters. Omdat het hoofd van de school, Jamyang, bijna de hele winter voor de school bezig is geweest en daardoor geen vakantie had, heeft Hedwig aangeboden zijn werk voor een paar weken over te nemen. Jamyang is zodoende vrij en wil graag met mij op pad om alle uitgevlogen kinderen te bezoeken en langs allerlei instanties te gaan om allerlei noodzakelijks en administratiefs te regelen.

Dr.Grahams School in Kalimpong.

Sinds begin dit jaar zitten 4 van onze leerlingen op Dr. Grahams. Een van de meest prestigieuze scholen uit de omgeving en we zijn dan ook heel blij 4 sponsors te hebben gevonden die dit willen betalen (ongeveer 1500 euro per jaar) Alles gaat er volgens strikte regels. Jamyang is voor de duur van hun studie een soort voogd en de ouders van de jongens hebben ook moeten tekenen daarmee akkoord te gaan.

Bij elke vakantie moet hij ze ook gaan ophalen en naar hun ouders of familie brengen. Ze mogen het terrein niet zonder begeleiding verlaten. Het is dan ook nogal een gedoe om ze te bezoeken. Zelfs met officiële aanmelding duurt het toch bijna een uur voor we een officieel pasje krijgen.

Er zijn ongeveer 1000 leerlingen die allemaal in verschillende huizen zijn ondergebracht, onder leiding van een vader en moeder. Samyor, Chezang en Nedup zitten in huis Calcutta, met Mr en Mrs Eaton. Rha Tshering zit apart in Laidlow. Ze zien er gezond en tevreden uit. Volgens Mrs Eaton zijn ze allemaal uitzonderlijk goed in engels. Compliment voor SHA.

De Tribal School

SHA gaat maar tot klas 6 en dat betekent dat leerlingen daarna naar een andere school moeten, of terug naar huis om te werken. In het begin hadden we een regel dat 2 of 3 kinderen uit klas 5 op de school, in het hostel, mochten blijven en van daaruit naar de government school in het dorp. Op dit moment zijn er 4 van deze ‘ouderen’ en we zijn daar erg blij mee. Ze helpen na schooltijd in de keuken en houden toezicht op de allerkleinste.

In hun uniform zien ze er geweldig uit. Phurkit, Nimpulti, Lemit en Pemkit.

Tot nu toe zijn 3 van onze kinderen monnik geworden, Pema, Sonam en Pumchay, 4 zijn naar Dr. Grahams, Tempa is door zijn ouders naar huis gehaald om te werken en 2 meisjes zijn overgestapt naar klas 6 van de Tribal School. Een school die geheel wordt gesubsidieerd door de overheid en bestemd voor kinderen uit achtergestelde groepen als de Lepcha, Bhutia of Limboo. De school waar Kursongkit en Kunzangkit nu op zitten is in Gyangyap, vlak bij Tashiding. Ze werken ook met buitenlandse vrijwilligers, op dit moment een jongen uit Australië. De school ligt op een prachtige lokatie en het weerzien met de meisjes is ontroerend. Vraag voorzichtig of het eten wel goed is? Niet zo lekker als van Pala (onze kok) en de teachers? Nice maar niet zo nice als bij SHA..

De familie van Nedup

Onderweg naar de Tribal School horen we dat de vader van Nedup naar het ziekenhuis van Geyzing is. Had last van wanen en water in zijn buik (?) Ook had hij zijn jongste zoon uit bedelen gestuurd wat er op schijnt te duiden dat de problemen gigantisch zijn want bedelen wordt beschouwd als het allerallerlaagste. Moeder is overleden en grootmoeder schijnt nu voor de 3 kinderen te zorgen maar volgens de verhalen is er geen eten in huis.

We besluiten langs te gaan. Grootmoeder alleen thuis en inderdaad geen eten. Enig middel van bestaan is het verzorgen van een koe van iemand anders. Als loon krijgen ze de helft van de melk maar jammer genoeg is het een niet erg productieve koe. Wat nu.

Er is geld voor de familie van Kunzangkit maar haar vader heeft net een vaste baan bij de overheid gekregen dus besluiten we de sponsors te vragen of we dit geld voor Nedups familie mogen gebruiken en bv een koe voor hen kopen. Dat mag.

En we laten geld achter voor een maand rijst.

Dawa

Dawa is een beetje het zorgenkindje van de school. Vanaf zijn geboorte heeft hij moeten leven met een stoma en zonder prachtige westelijke uitvindingen als wegwerpverband. Hij stonk en werd door klasgenoten gemeden. Drie jaar geleden is hij op kosten van onze stichting geopereerd en heeft een reguliere uitgang gekregen. Alles goed gegaan. Behalve zijn schoolprestaties die volgden. Zodanig slecht zelfs dat hij dreigde van school gestuurd te worden. Mijn vriend Floris die arts is en het verhaal van Dawa kende adviseerde hem nog 1 kans te geven omdat het vaak voorkomt dat kinderen met een dergelijke traumatische handicap lange tijd nodig hebben om zich mentaal te herstellen en zich aan te passen aan de gewone mensenwereld. Ik had dit verhaal ter overweging aan Jamyang gegeven en men had besloten hem inderdaad nog 1 kans te geven en hem daarbij in het hostel op te nemen (tot dan moest hij elke dag een uur heen en een uur terug naar huis lopen)

En tot verbazing van iedereen heeft Dawa zich ineens tot een verantwoordelijke, zelfstandige jongen ontwikkeld die zorgt voor de kleine kinderen en het ook qua schoolprestaties beter doet!.

Praktische zaken

We hebben 1 onderwijzer te kort en hebben aan het begin van het jaar een advertentie in de krant gehad waar niemand op heeft gereageerd. Misschien hebben we te veel gevraagd, het moet een man zijn, uit Sikkim en gespecialiseerd in science. Iemand uit Sikkim is handig met het oog op komende wetgeving waarbij 70% van de leerkrachten uit Sikkim afkomstig moet zijn. Daar elke school met hetzelfde probleem zit zijn deze onderwijzers zeer in trek. Maar wat nu? Voorlopig kunnen we het probleem nog even voor ons uitschuiven omdat in juli en augustus een Nederlandse vrijwilliger zich heeft aangemeld, Mark, die alles van science weet.

We besluiten in het najaar toch nog een advertentie te zetten.

Opsteker

Op een middag meldt zich een man bij de school die van de politie blijkt te zijn. Jamyang moet zich melden bij het districtskantoor in Soreng. Meestal slecht nieuws. Hebben we alle vrijwilligers wel in 3-voud doorgegeven? Klopt het aantal leerlingen? Is er iets mis met onze registratie? Voor de zekerheid neemt hij alles mee, statuten van onze Sikkim Society, profielen van alle bestuursleden en geboortebewijzen van de nieuwe kinderen.

Aan het eind van de middag een vrolijke Jamyang. De inspecteur was nieuw en wilde even weten hoe het zat met SHA. Geen enkele kritische noot, in tegendeel, hij vindt het allemaal zo fantastisch wat wij doen dat er volgens hem in de krant over geschreven zou moeten worden. Een gratis privé school! Dat bestond volgens hem in heel Sikkim niet! Geweldig allemaal. En als we hem nodig hebben, geen probleem. Jamyang tempert zijn enthousiasme enigszins door te zeggen dat de Nederlandse trust niet heel erg op publiciteit is gesteld maar vooral met het oog op de nog niet geheel rond zijnde registratie. Maar op zich geheel niet slecht.

Nieuwe pyama's.....

Belangstelling

Man meldt zich s'ochtends bij SHA. Blijkt de vader van PemDiki, een van de nieuwe kinderen. Heeft ergens in het dorp overnacht en vertrekt weer na een kopje thee. Denkt s'avonds weer thuis te zijn. Is sjouwer van beroep. Had geen geld voor een jeep maar bracht wel biscuits voor de kinderen. Twee dagen lopen om even zijn kind te zien.

En allemaal een nieuwe handdoek

Land

Al enige tijd zijn we bezig een plek te zoeken/grond te kopen om een school te bouwen omdat het gebouw dat we nu hebben eigenlijk te klein is en ook gehuurd en dus onzeker. Een optie is een stuk grond in Buriakop, vlak boven de huidige school, maar tot nu toe is het onduidelijk hoe groot het precies is en ook de vraagprijs is een probleem.

Vertrek met Jamyang naar Soreng om de inspecteur die het land heeft opgemeten te ontmoeten. Na heel veel spraakverwarring en gereken – hoeveel is nou precies een acre – blijkt het te gaan om 40.000 square feet dus ongeveer 4.000 vierkante meter. Als dat klopt is het in elk geval groot genoeg. Nu de prijs. Volgens deze inspecteur is de basis 17.25 rps per voet plus 30% marktwaarde en dat komt dan op 8 lakh, de vraagprijs (15.000 euro) Ik vind het belachelijk veel maar kennelijk klopt het dus. Laat het rusten want er is ook nog een gratis stuk grond (tegen ‘betaling’ van onderwijs aan een aantal kinderen) maar daar is tot nu geen weg. Maar scheelt veel geld. Een week later verschijnt de inspecteur om de onderhandelingen te begeleiden.

Geheel nieuw voor mij maar na een aantal kopjes thee verzoekt hij mij een bod te doen. Hij is helemaal uit Soreng gekomen, in de regen en zeggen dat ik dat eerst moet overleggen met mijn medebestuursleden lijkt geen optie dus noem 5 lakh (9.000 euro) Hij vindt het weinig maar stelt voor om de verkoper in kwestie dan maar te gaan bezoeken. De berg op. De inspecteur houdt een inleidend praatje, noemt de prijs en de vrouw zegt nee. Zelfs geen tijd voor thee. Duidelijk.

De volgende ochtend komt de boodschap dat de prijs is gezakt naar 7 lakh. Mail de bestuursleden om te vragen wat zij er van vinden. Bezoek onder tussen het jongenshostel dat uit ruimtegebrek elders in het dorp is en constateert dat dit eigenlijk niet kan. Een vochtige kelderachtige ruimte die gedurende de monsoon ondraaglijk moet zijn. Bedenk me dan dat als we de grond in Buriakop kopen, we als eerste een hostel voor de jongens kunnen bouwen. Ook hebben we eigenlijk een extra klaslokaal nodig en om te voorkomen dat we weer op DR.Rai’s grond iets bouwen dat we later moeten afbreken, zou de aankoop ook wat dat betreft ideaal zijn. Krijg het o.k. om het bod te verhogen naar 5.5 in de hoop op 6 lakh te eindigen. Dat lukt. Nu nog naar schatting een paar maanden papiermolen en dan kunnen we gaan bouwen.

Birkha

Twee jaar geleden kochten we een koe voor de moeder van Bhawana, een van onze leerlingen. (Moeder zag het niet meer zitten, man net overleden, 5 kinderen, geen inkomsten etc.) Degeen van wie we toen de koe kochten was Birkha, een verlamde jongen die zijn laatste bezit te gelde maakte om de dokter te kunnen betalen. Hij zat in een hutje bovenop een berg, werd verzorgd door familie maar leidde een uitzichtloos bestaan: dwarslaesie en opgegeven door de medische stand, alleen nog hoop op witchdoctors. Zo kwamen we toen van de ene ellendige situatie in de andere. Birkha leek intelligent en wilde ook wel zijn school afmaken. Inmiddels studeert hij en doet volgend jaar examen. Probleem nu zijn zijn ogen en ook heeft hij gehoord van een dokter die wonderen kan verrichten mbt maag en darmklachten. Bied aan een jeep voor hem te regelen en de dokters te betalen. Hij is officieel voor 80% afgekeurd en ontvangt een uitkering van 600 rps per maand (10 euro) Bedenk me dat een radio om naar de BBC te luisteren ook niet gek zal zijn want zijn engels is belabberd. Vraag hem of hij verder nog iets dringend nodig heeft? Een warm jack voor de winter. Zie in het kamertje een schamel hangertje met 2 dunne truitjes.

Twee dagen later al vertrekt hij naar de dokters, opgewonden als een kind want 5 jaar lang het dorp niet uit geweest. De oogarts schrijft een bril voor en van de maag/darmspecialist krijgt hij pil- len en de opdracht vitamines te gaan slikken. Helemaal gelukkig.

De culturele dag

Aanleiding is mijn verjaardag maar meer nog een dag waarop zang en dans wordt gepresenteerd aan de ouders van de kinderen in het dorp en waarop de vrijwilligers in het zonnetje worden gezet. Er is een heus programma en na een inleiding van Maree, 1 van de onderwijzeressen neemt Lemit het van haar over.

Voor de kostuums is al weken eerder kontakt gelegd met de Tribal School in Gyangyap maar veel is ook door de local teachers in elkaar geflanst met karton en watten. Sommige hoeden zien er spectaculair uit. De zang en dans nummers worden afgewisseld met 2 heuse sketchjes: Nitesh is een heel geloofwaardige politieagent die een boef moet arresteren en Vivek moet een kip zien te vangen waarin Samten zich verschuilt. Grote hilariteit. Hedwig bedankt de local teachers en heeft voor iedereen een kadotje. En verder wordt er de hele dag heel veel gesnoept want het fenomeen verjaardag zegt de kinderen weinig maar wel weten ze inmiddels dat Janniemiss dan snoep voor ze koopt.

Dzongu

Mayel Lyang Academy. Er verblijven hier 11 gesponsorde kinderen in een hostel en vorig jaar hebben we geld geschonken voor een nieuw schoolgebouw. In elk geval de onderste laag. De school in aanbouw ziet er indrukwekkend uit en de verwachting is dat de 4 klaslokalen en kantoortjes deze herfst afgemaakt worden. Er zijn wel wat problemen.

Dzongu wordt verscheurd door voor en tegenstanders van het plan om zo'n 20 waterkrachtcentrales te bouwen. Voorstanders wijzen op de werkgelegenheid, tegenstanders op de instroom van west-bengali's en de aantasting van de natuur.

Onze kontaktpersoon Mika die verantwoordelijk is voor de gesponsorde kinderen en het hostel is voor, de directeur van de school, Loden, is tegen.

Bij controle van de financiën blijkt ook dat Mika het sponsorgeld niet geheel conform de bedoelingen heeft besteed, namelijk aan andere kinderen. Op een aantal vragen komen geen antwoorden en hoewel het niet om veel geld gaat en het ook niet ten eigen bate is gebruikt (lijkt) besluit ik hem van zijn functie te ontheffen en Loden te vragen het van hem over te nemen. Allemaal vervelend maar ook met het oog op de politieke controverse tussen de 2 mannen op dit moment het beste.

Een nadere financiële afwikkeling moet nog volgen maar Mika belooft tot eind juni voor de kinderen en het hostel te zorgen. Een andere ongemakkelijke situatie is dat ‘onze’ sponsorkinderen naast de school wonen en heel goed worden verzorgd en dat Loden zelf, in zijn eigen huis, ook een groepje kinderen heeft die het in veel opzichten minder hebben. De bedoeling is om deze 2 groepen op termijn bij elkaar te voegen maar dat betekent dat er meer sponsors nodig zijn. Moet naar gezocht worden. Ondanks het korte bezoek vanwege landslides en gebrek aan jeeps krijgen we s’middags toch nog een cultureel programma met zang en dans. Veel engelse liedjes, kennelijk geleerd van Ruth en Gabriele, twee vrijwilligers die recent op school waren. De kinderen zien er gezond en vrolijk uit.

Ook wordt afgesproken een accountant in te huren om eventuele toekomstige problemen te voorkomen.

